

Nič.

lobinova Manica je prišla do praga šolskih let. Vpisali so jo v šolo. In vsak dan je hodila s torbico v roki v šolsko poslopje posedat. Ž njo vred še toliko drugih otrok.

Otroke je hitro spoznala. Prav dobro je vedela, kako je oblečena Tomažinova, kaj je rekla Slaparjeva, kako se vede Milharjeva, kaj počne Drobunova. Prav vse je vedela.

Samo ene reči ni vedela. Če so jo doma vprašali, kaj se mora naučiti za gospoda kateheta, kaj mora znati pri gospodični učiteljici, kakšno nalogo mora napisati — vsakrat je po kratkem premisleku prostodušno odgovorila: »Nič«.

Domačim se je to čudno zdelo. Še vsak se je moral tudi doma kaj učiti, samo Manici se ni treba nič? Danes nič, jutri nič, nikoli nič? Mogoče je to nova iznajdba, da se ni treba otrokom več učiti, pa vendar vse znajo? Svet napreduje, zakaj bi ne mogli enkrat imeti tudi takih šol, kjer se brez učenja dvignejo zakladi učenosti in znanosti?

Nič in spet nič!

Prišel je pa dan, ko dobe otroci v šoli tiste liste, ki povedo s številkami, koliko kdo zna. Manica je prinesla domov silno čudne kljuke: stolčke ali pa srpe. Vseskozi dol.

»Nič?«

Globinova mati so stopili kmalu potem v šolo. In tam so zvedeli o Manici marsikaj, le dobrega nič. Nič!

Od tistega dne je pa jel pihati Globinovi Manici drug veter. Ta nič je umrl, in nikoli ga je pokopal. Ali se je morala zdaj Manica učiti! Dokler ni znala vsega, ni smela nikamor. S solznimi očmi je včasih gledala v učno knjigo in med pritajenim ihtenjem je računala: Ena ih in ena ih je dve ih, ih... dve ih in ena ih je ih, ih... je tri ih.«

Pisala je nalogo in gledala skozi okno — oh jej! — tamle gre pa Tomažinova, oh ne, kar skače... Nič se ji ni treba učiti. Manica pa taka reva! Ih, ih, ih! Kar jokala bi, če bi kaj pomagalo.

Zlasti veronauk in ročna dela ne gredó Manici v glavo brez sestre Ivanke. To ima ta križev z njo! Ivanka lahko dela mižé, Manica pa gleda in gleda, bode in vbada, pa še ni nič. Nič!

Hudi so taki dnevi, da bi se človek pretrgal na dvoje in skisal v jesih. A minejo tudi. In da jih ni bilo, bi danes Manica ne bila na domači šoli za učiteljico. Tako je pa pozneje, ako se ji je oglašala lenoba ali utrujenost, odločno rekla: »Nič!« pa se pogumno lotila učenja ali dela in potegnila naprej.

In ta »nič« ji je dal belega kruha.

